ĐUỐC TRỜI RỌI ĐẤT

(TIN-TỨC ĐẠO CHÚA Ở KHẮP THẾ-GIỚI)

TƯỞNG-GIỚI-THẠCH TIẾP-NHẬN ĐẤNG CHRIST

E. SCHUYLER ENGLISH

THÁNG Octobre năm 1930, Tưởng-giới-Thạch trở lại tin theo Đấng Christ. Tiếp được tin ấy, thế-giới và một phần tín-đồ tỏ ý nghi-ngờ lắm. Cũng có một số tín-đồ khác vui-mừng tiếp-nhận tin ấy, coi là hệ-trọng như sự trở lại đạo của hoàng-đế *Constantin* hồi thế-kỷ thứ tư.

Một đảng nói: «Tưởng-giới-Thạch muốn vay tiền của ngoại-quốc cho chánh-phủ Trung-hoa, nên nghĩ rằng mình quay lại theo đạo Đấng Christ thì vay-mượn dễ-dàng hơn.» Hoặc rằng: «Tưởng-giới-Thạch đương đầu với đảng Cộng-sản, nên nếu theo đạo Đấng Christ, ắt sẽ được tín-đồ giúp mình dẹp đảng Cộng-sản.»

Một đảng thì phê-bình rằng: «Một ngày kia, sự hối-cải nầy sẽ thành ra một biến-động tối-trọng chẳng những của năm 1930, nhưng cũng của cả thời-đại hiện-thời. Theo phương-diện lịch-sử, ta chắc có thể coi sự hối-cải của Tưởng-giới-Thạch là hệ-trọng như sự hối-cải của hoàng-đế *Constantin* vậy.»

Tại sao lại so-sánh như thế? Năm 304, *Déoclétien*, hoàng-đế La-mã, thăng-hà, sau khi bắt-bớ Hội-Thánh Đấng Christ rất tàn-khốc. Có hai người tranh ngôi báu, là *Maxence* ở phía tây và *Constantin* ở phía đông. Năm 312, quân hai bên gặp nhau ở cầu *Milvius*. Tục truyền rằng khi ấy *Constantin* thấy trên trời có một hình Thập-tự bằng lửa và mấy chữ nầy: «IN HOC SIGNO VINGE,» nghĩa là: *«Ngươi hãy thắng bởi dấu-hiệu nầy.»* *Constantin* bèn hỏi xem Thập-tự-giá có ý-nghĩa gì, và thấy rằng nó là biểu-hiệu của đạo Đấng Christ. Vậy, *Constantin* hứa-nguyện rằng nếu mình đánh bại *Maxence*, thì sẽ tin theo Đấng Christ. Sử-ký cho ta biết rằng *Constantin* đã toàn-thắng, và trung-thành với lời hứa-nguyện, ông đã nhận đạo Đấng Christ. Ông có được tái-sanh chăng? Nghi lắm! Nhưng ta phải nhìn-biết rằng việc thứ nhứt của ông là ban-hành đạo chỉ-dụ tại *Milan* để đình-chỉ sự bắt-bớ đạo Đấng Christ và cho môn-đồ Ngài được tự-do tín-ngưỡng khắp đế-quốc La-mã.

Sự hối-cải của *Constantin* đã gây nên tình-hình của Hội-Thánh Bẹt-găm, tức là «một cuộc tình-duyên ép-uổng giữa Hội-Thánh và thế-gian.» Đạo Đấng Christ tràn khắp dân-chúng, và tín-đồ được ơn riêng. Bỏ các hầm-hố ẩm-thấp, âm-u, họ bước lên nơi đô-hội, các diễn-đàn và cả triều-đình nữa. Bỏ quần-áo rách-rưới, họ bận lễ-phục sang-trọng. Hàng muôn ngàn người tự xưng là môn-đồ Đấng Christ, nhưng rất ít người có Đấng Christ trong lòng. Lời làm chứng của Hội-Thánh hầu như vô-hiệu.

Sự hối-cải của Tưởng-giới-Thạch không có kết-quả tai-hại như thế. Hơn bảy năm trước, ông nói đơn-sơ nhưng quả-quyết rằng: «Tôi cảm thấy mình cần có một Chúa như JÊSUS-CHRIST!» Và từ đó tới nay ông đã thêm thế-lực trong chánh-giới, nhưng, cám ơn Chúa, công-việc Ngài ở nước Tàu cũng thêm «thế-lực thiêng-liêng.» Sứ-đồ Phao-lô nói rằng: «Hỡi anh em, hãy suy-xét rằng ở giữa anh em là kẻ đã được gọi, không có nhiều người khôn-ngoan theo xác-thịt, chẳng nhiều kẻ quyền-thế, chẳng nhiều kẻ sang-trọng» (I Cô 1: 26). Vậy, Tưởng-giới-Thạch là một người trong số ít đó.

Có lẽ vì cớ ở xa mà chúng ta không nhận thấy chơn-tướng của người cầm đầu Dân-quốc Trung-hoa, nhưng không ai dám chối rằng Tưởng-giới-Thạch là vĩ-nhơn, là cột-trụ của nước ấy. Chỉ trong vòng vài năm ông tướng anh-tài ấy đã làm xong việc mà trải qua ba ngàn năm không một nhà lãnh-tụ nào làm nổi, tức là họp nhơn-dân rải-rác và không tổ-chức thành một nước Tàu thống-nhứt, đến nỗi ngày nay ông cầm quyền cai-trị 450 triệu người,

một phần tư dân-số thế-giới. Hơn nữa, người bị ông cai-trị lại yêu-mến ông. Quả thật, nhơn-cách ông có một hấp-lực mạnh-mẽ, lòng thành-thực của ông rất rõ-ràng, và ông được quốc-dân sùng-bái, kính-trọng, đến nỗi những chánh-địch ngày trước đổi thành tướng-tá tận-trung của ông. Có thể nói rằng hiện nay trên thế-giới không ai cầm quyền thiết-thực nhiều hơn Tưởng-giới-Thạch.

Chúng ta không nên trông-mong rằng Tưởng-giới-Thạch sẽ làm cho cả nước Tàu theo đạo Đấng Christ. Nhưng có bằng-cớ rằng ông là môn-đồ trung-thành và lời làm chứng của ông sẽ có hiệu-quả.

Trong một ngày lễ kỷ-niệm Đức Chúa Jêsus chịu chết, Tưởng-giới-Thạch có giảng một bài tại Nam-kinh, đề-mục là: *«Đối với tôi, sự đau-thương của Đấng Christ có ý-nghĩa gì?»* Bài giảng ấy rất có ảnh-hưởng đến dân-chúng, và là một lời làm chứng cảm-động cho thế-gian biết ông tin-cậy Đức Chúa Jêsus-Christ, phục-thuộc Đức Chúa Trời và Lời của Ngài. Chúng tôi xin trích-dịch như dưới:

«...Tôi làm môn-đồ Đấng Christ đã ngót mười năm nay, trong thời-gian ấy tôi luôn luôn đọc Kinh-Thánh. Trong hai tuần-lễ bị giam-cầm tại Tây-an-phủ, Kinh-Thánh đối với tôi là có ích và đáng qui-chuộng hơn mọi khi trước. Hoạn-nạn ấy thình-lình xảy đến, và tôi thấy mình bị giam-cầm, trong tay không có một chút gì. Tôi chỉ xin kẻ canh-gác tôi cho tôi một quyển Kinh-Thánh. Trong nơi cô-tịch tôi có nhiều thì-giờ đọc và suy-gẫm. Sự cao-thượng và lòng yêu-thương của Đấng Christ nổi bật trước mặt tôi một cách mới-lạ, thêm cho tôi năng-lực để chiến-đấu với tội-ác, thắng sự cám-dỗ và nêu cao công-lý...

«Tôi không thể kể hết vô-số đức-tánh của Đấng Christ. Ngày nay kỷ-niệm sự chết của Đấng Christ, tôi chỉ mong giải-tỏ một vài bài học tôi đã nhận được do sự xử-đoán Ngài. Những lời Ngài phán trên cây Thập-tự là gia-tài thiêng-liêng của chúng ta. Ngài vì kẻ thù mà cầu-nguyện rằng: 'Lạy Cha, xin tha cho họ, vì họ không biết mình làm điều gì'. Quả thật, lòng yêu-thương của Đấng Christ rộng-lớn biết bao!...

«Sau việc giam-cầm tôi ở Tây-an-phủ, bọn phản-nghịch biết mình dại-dột, nên bắt sợ. Nhớ lại Đấng Christ truyền-bảo chúng ta phải tha-thứ kẻ phạm tội nghịch cùng mình đến bảy mươi lần bảy, sau khi họ ăn-năn, tôi cảm-biết mình phải để cho bọn phản-nghịch kia bước vào cuộc đời mới. Cùng một lúc ấy tôi cũng hổ-thẹn khôn xiết vì đức-tin của tôi không có đủ sức mạnh để cảm-hóa và cầm-giữ những người thuộc quyền mình...

«Cuộc đời Đấng Christ là một chuỗi sầu-khổ và bắt-bớ dữ-dội. Tinh-thần tha-thứ, sự yêu-thương và nhơn-hiền của Ngài chói-rọi suốt cả cuộc đời Ngài. Trong bước từng-trải tôi chưa hề được bài học nào qui hơn... Ngày nay tôi thấy mình đã đi một bước xa hơn và đã trở nên kẻ theo gót Đức Chúa Jêsus...» — *Trích-dịch báo «Revelation.»*